

POSTANOWIENIE

Dnia 26 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **H. M. i E. R.**

oskarżonych z art. 271 § 3 k.k. i in.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 26 sierpnia 2015 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w Rzeszowie

z dnia 25 czerwca 2015 r.

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 25 czerwca 2015 r. Sąd Rejonowy w Rzeszowie wystąpił do Sądu Najwyższego o przekazanie na podstawie art. 37 k.p.k. innemu sądowi równorzędnemu do rozpoznania sprawę H. M. i E. R. oskarżonych z art. 271 § 3 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k..

Uzasadniając wystąpienie Sąd Rejonowy w Rzeszowie stwierdził, że orzekanie w sprawie przez sąd właściwy, wobec objęcia zawiadomieniem o przestępstwie biegłych sądowych z listy biegłych Sądu Okręgowego w Rzeszowie – H. M. i E. R., którzy przez szereg lat wydawali opinie w postępowaniach karnych, mogłoby negatywnie wpływać na opinię o przebiegu postępowania przed Sądem Rejonowym w Rzeszowie oraz wzbudzić powszechne wątpliwości, co do bezstronności tego sądu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości nie zasługuje na uwzględnienie.

Instytucja tzw. właściwości z delegacji, określona w art. 37 k.p.k., ma charakter wyjątkowy. Przepis ten, jako wprowadzający wyjątek od zasady kodeksowej, nie może być interpretowany rozszerzająco. Odstąpienie od zasady rozpoznania sprawy przez sąd właściwy miejscowo może nastąpić tylko w razie zaistnienia sytuacji jednoznacznie świadczącej o tym, że pozostawienie sprawy w gestii tego sądu sprzeciwiałoby się dobro wymiaru sprawiedliwości. W istocie więc skorzystanie z instytucji określonej w art. 37 k.p.k. możliwe jest tylko w razie zaistnienia okoliczności, dających podstawę do racjonalnego twierdzenia, że w odbiorze powszechnym powstają wątpliwości co do zdolności sądu właściwego do rozpoznania sprawy w sposób obiektywny i bezstronny (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 lipca 1995 r., III KO 34/95, OSNKW 1995, z. 9-10, poz. 68; z dnia 26 lutego 2007 r., IV KO 11/07, LEX nr 568451).

Nie można, co do zasady, uznać, że sytuacja taka powstaje tylko z tego powodu, że oskarżonym w procesie karnym jest osoba znana sędziom sądu właściwego do rozpoznania sprawy wyłącznie z racji kontaktów o charakterze zawodowym. Sam fakt wykonywania przez oskarżonych obowiązków biegłych w sprawach rozpoznawanych przez Sąd Rejonowy w Rzeszowie i związana z tym znajomość niektórych sędziów tego sądu, nie stanowią jeszcze dostatecznej przesłanki do uznania, że może powstać wątpliwość co do obiektywizmu i bezstronności orzekania przez Sąd występujący z wnioskiem. Nie należy bowiem tracić z pola uwagi, że biegli są wyłącznie uczestnikami konkretnych postępowań, zaś ich późniejsze wystąpienie w odmiennej roli procesowej, nie przekłada się automatycznie na zagrożenie swobody orzekania, ani nie podważa obiektywizmu sądu właściwego do rozpoznania jego sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 lipca 2013 r., IV KO 46/13, LEX nr 1331372; z dnia 21 kwietnia 2005 r., IV KO 11/05, LEX nr 223005; z dnia 25 lutego 2010 r., II KO 5/10, LEX nr 843243; z dnia 28 września 2007 r., V KO 58/07, LEX nr 476222; z dnia 14 grudnia 2010 r., III KO 105/10, LEX nr 843447; z dnia 27 kwietnia 2005 r., IV KO 25/05, LEX nr 222445).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.

I.n